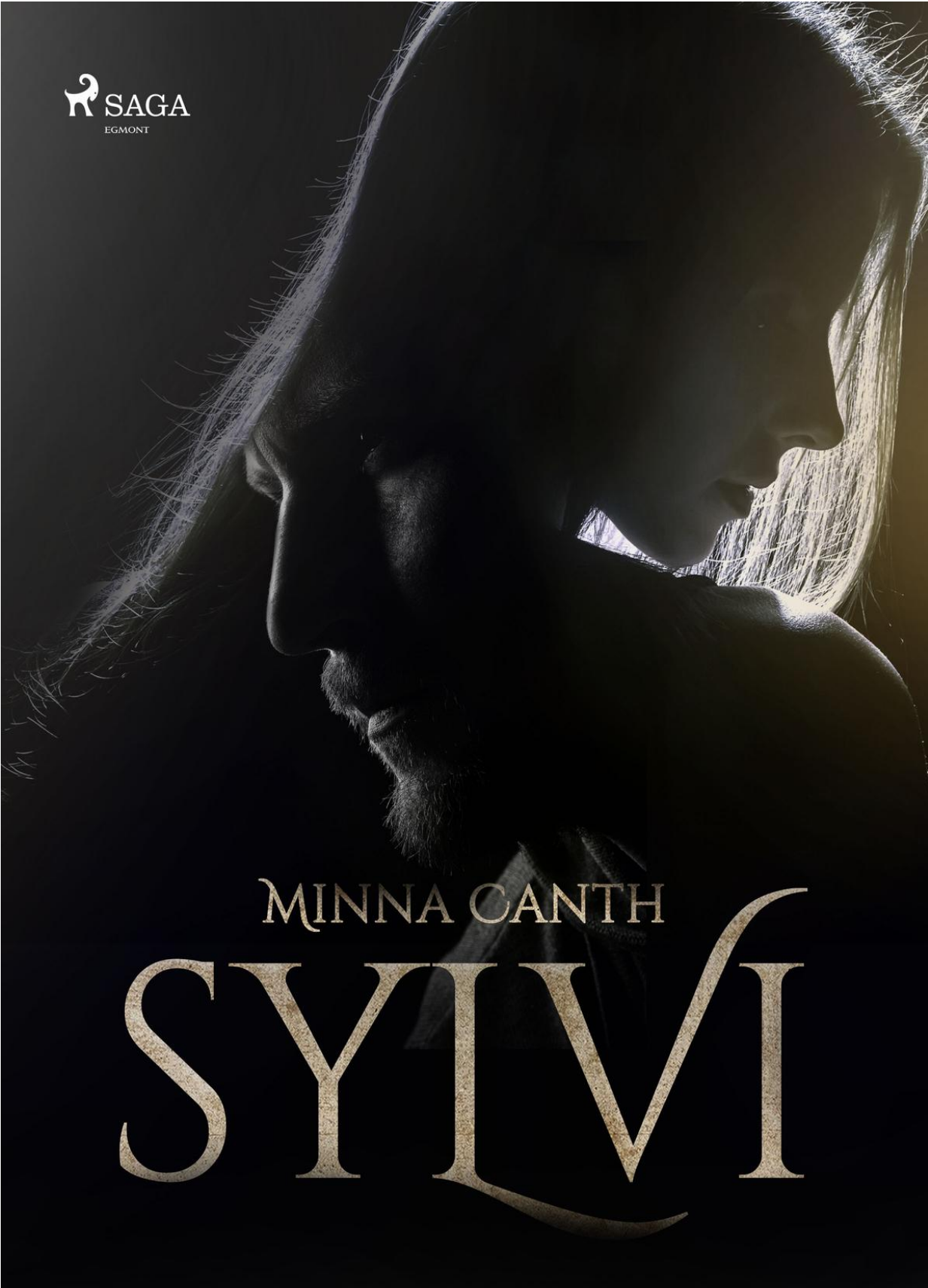

MINNA CANTH
SYLVI

 SAGA
EGMONT

MINNA CANTH
SYLVI

Minna Canth

Sylvi

Saga

Sylvi

Copyright © 1892, 2019 Minna Canth and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726071542

1. e-book edition, 2019

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

SYLVI

Näytelmä neljässä näytöksessä

HENKILÖT:

AKSEL VAHL, notario

SYLVI, hänen vaimonsa

VIKTOR HOVING, arkkitehti

ALMA HOVING, hänen sisarensa

KARIN LÖFBERG, |

ANNI VIDGREN, | Sylvin entisiä koulutoveria

ELIN GRÖNKVIST, |

ROUVA HAKE, naisvankien hoitaja

VANKILAN TIREHTÖÖRI

SOHLMAN, pastori

SANDELL, metsäherro

HARLIN, |

IDESTAM, | luutnantteja

TUNEBERG, lääkäri

BRUN, tullinhoitaja

MARI, palvelustyttö

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS

(Suuri, hyvin sisustettu huone. Takana kaksi ovea, joista oikeanpuolinen, raskailla, avatuilla esiripuilla varustettu, vie eteiseen, ja toinen, jonka esiriput ovat alhaalla, makuuhuoneeseen. Ovien välissä on alkoovi, jonka uutimet myöskin ovat alhaalla. Vasemmalla sivuseinällä ovi ruokasaliin, oikealla seinällä suuri peili. Etehisessä näkyy oikealla ovi, joka vie ulos porstuaan, sekä perällä ikkuna, jossa on valkoiset uutimet ja jonka edessä on ruukkukasveja.

Etualalla on pyöreä pöytä, ympärillä tuolia sekä kiikkutuoli vasemmalla. Nurkassa oikeaan on suuri kirjoituspöytä. Vastaisessa nurkassa sohva ja pieni pyöreä pöytä.)

AKSEL (istuu kirjoituspöydän ääressä ja kirjoittaa).

SYLVI (pistää päänsä makuuhuoneen oviverhojen välistä).

AKSEL Kuka siellä?

SYLVI Arvaapas!

AKSEL (keskeyttämättä työtään). Eihän se vaan liene minun pikku kissimirrini?

SYLVI Se se on.

AKSEL Katsos vaan! Mitähän kissimirri sitten tahtois?

SYLVI Saako tulla sisään?

AKSEL Ei millään ehdolla. Ei ole aikaa.

SYLVI Pikkuruisen vaan. Hiukan verran, AKSEL Minulla olisi vähän asiaa.

AKSEL Mitä asiaa? Jotakin hirveän tärkeätä, varmaan.

SYLVI Hirveän tärkeätä.

AKSEL Ihanko todella? (Kääntyy.) No, pitänee hänet nyt sitten päästää silmänräpäykseksi. Ei-odotapas. Lupaako pulmunen olla kiltti?

SYLVI Kyllä, hyvin, hyvin kiltti.

AKSEL Lupaako hän myöskin mennä tiehensä kahden minuutin kuluttua?

SYLVI Ihan varmaan.

AKSEL Ehkäpä hän sitten saa tulla. Ei, ei,-seis! Katsotaan ensin kelloa. No-jahka minä nyt luen kolmeen, sitten vasta saat juosta sisään. Yks'!-ei vielä-kaks'-pysy paikoillasi, kuule-no, no, ei askeltakaan, sanon minä-kolme!

SYLVI (juoksee hänen syliinsä).

AKSEL Vai niin! Vai on minun pikku lintusellani niin tärkeitä sanottavaa? No, annapas kuulla! Mitähän tuo lieenee?

SYLVI Sinun pitäisi luvata minulle yksi asia, AKSEL

AKSEL Yksikö vaan? Eikö mitä, se on kovin vähän. Minä lupaan sinulle seitsemänkymmentä ja seitsemän asiaa.

SYLVI Hyvä! Mutta pidäkin sanasi.

AKSEL Tietysti.

SYLVI Kunniasi kautta?

AKSEL Kunniani kautta.

SYLVI (heiluttelee jalkojansa ja heittäytyy taaksepäin). Voi, kuinka ihanata-kuinka sanomattoman ihanata!

AKSEL Varo, varo, kissimirri, sinä putoat.

SYLVI Voi herra, kuinka hauskaa! Nyt sinä olet helisemässä, holhoja-setä.

AKSEL Joko taas-!

SYLVI Anna anteeksi-oma puoliskoni, minä tarkoitin. Nyt saan siis pyytää sinulta seitsemänkymmentä ja seitsemän asiata. Ajatteles- ennenkuin olen ne kaikki keksinyt.

AKSEL Mutta yksi ehto minun kumminkin täytyy siihen panna.

SYLVI Ei mitään ehtoja! Rakkahin Aksel, ei mitään ehtoja!

AKSEL No, totta kai! Yksi ainoa pieni ehto sinun toki pitää täyttää.

SYLVI No sanopa sitten, mikä se ehto olisi?

AKSEL Pieni, joutava vaan-

SYLVI Sano pian!

AKSEL Ei ole kiirettä kirkkoon.

SYLVI Ala joutua, holhoja-setä, taikka-minä nipistän sinua korvasta.

AKSEL Vai niin, vai rupeet sinä häijyksi, pikku pulmunen. Entäpä jos saatkin mennä tiehesi.

SYLVI Ei toki, eihän? Ehto? Rakas, kulta Aksel, muista, että minulla on vaan kaksi minuuttia.

AKSEL Niin, se on totta, se.

SYLVI Ellet sinä pitentäisi aikaa?

AKSEL Ei-kuule-

SYLVI Elä sitten edes vitkastele niin kauheasti, AKSEL No, mikä se ehto oli?

AKSEL Se vaan, että minä ensin saan tutkia kaikki nuo seitsemänkymmentä ja seitsemän asiaa, ennenkuin hyväksyn.

SYLVI Ehei, kas siihenpä minä en suostu.

AKSEL Kuule mokomaa! Vai et sinä suostu siihen?

SYLVI En.

AKSEL Onko se täyttä totta?

SYLVI Täyttä totta.

AKSEL Tjah-sitten sitä ei voi auttaa. Minun täytyy ottaa sanani takaisin.

SYLVI Ei, Aksel-anna nyt myöten. Minä lupaan olla kiltti. En pyydä mitään mahdottomia, paljaita pikku asioita vaan.

AKSEL Siinä tapauksessa minä ne kyllä hyväksyn, eikähän minun ehdostani silloin ole sinulle mitään haittaa.

SYLVI Niin-mutta kuitenkin, Aksel! Olisi niin paljon, niin äärettömän paljon haus Kempaa, jos minä ihan vapaasti saisin ajatella kaikki nuo seitsemänkymmentä ja seitsemän asiaa, enkä tarvitseisi pelätä kieltoa. Rakas pikku Aksel!

AKSEL Rakas pikku Sylvi, minä pysyn sanassani.

SYLVI Niin, semmoinen sinä olet, holhoja-setä. Minä en sano sinua enää koskaan muuksi, sillä se sinä olet aina ollut ja siksi sinä jäät ikipäiviksi.

AKSEL Kas niin, nuo kaksi minuuttia ovat tuossa paikassa kuluneet. Annapa nyt kuulla ensimmäinen pyyntösi.

SYLVI Enkä anna. En pyydä enää mitään.

AKSEL Siinä ollaan! Nyt on pikku sirkku taas allapäin, pahoilla mielin.

SYLVI Olisit sinä nyt yhden ainoan kerran saattanut tehdä minulle mieliksi, AKSEL

AKSEL Kultaseni-tuohan kuuluu ihan siltä, kuin en milloinkaan ennen olisi sitä tehnyt.

SYLVI Et olekaan. Tahdotko, että luettelen, mitä kaikkia sinä olet minulta kieltänyt, vai?

AKSEL Niin, kun sinä pyydät pelkkiä mahdottomia, hyvä lapsi.

SYLVI Kuinka saatat sanoa-

AKSEL No, esimerkiksi, että minun pitäisi istua ja leikkiä sinun kanssasi.

SYLVI Leikkiä! Koska olen pyytänyt sinua leikkimään?

AKSEL Istua ja lellitellä sinua sitten.

SYLVI Sanotko sinä sitä leikkimiseksi?

AKSEL Melkein.

SYLVI Ja se on sinun mielestäsi mahdotonta. Niin, sitten en suinkaan tahdo enää vaivata. (Liukuu alas, kääntyy selin Akseliin ja hypistelee pöydällä olevia kapineita.)

AKSEL Ei, pikku lemmikkini, et sinä saa suuttua. Enhän minä sitä tarkoittanut. Sitä vaan, että kaikella pitää olla

rajansa, ymmärrätkös. Sylvi, muruseni, tule nyt taas tänne polvelleni.

SYLVI Eivätköhän nuo kaksi minuuttia jo olekin lopussa?

AKSEL Aikoja sitten, mutta se ei tee mitään. Minä en päästä sinua, ennenkuin tulet hyvälle mielelle taas, sirkkuseni.

SYLVI Aksel-mitä sinulla tässä on,-tässä laatikossa, kuules?

AKSEL Ai, elä koske siihen. Se on hyvin vaarallista.

SYLVI Vaarallista? Mitä se sitten on?

AKSEL Ketunmyrkkyä. Strykniiniä. Anna tänne, et saa koskea.

SYLVI Ei, minä vaan vähän katson. Kapseleissa? Kuoleeko kettu tuommoisesta pienestä kapselistä?

AKSEL Kuolee.

SYLVI Mutta ihmistä se ei mahtaisi tappaa?

AKSEL Tappaisi kyllä.

SYLVI Tuommoinen pieni kapseli? Sepä vasta kummaa. Jos minä nyt nielisin yhden-

AKSEL-Niin kuolisit kuin kärpänen.-Kas niin, nyt panemme sen pois. (Panee sen pöytälaatikkoon.) No, pikku kissimirri,-jos minä nyt kumminkin tämän yhden kerran-

SYLVI Mitä niin, Aksel?

AKSEL Suostuisin pyyntöösi, ilman että tutkin sitä edeltäpäin.

SYLVI Tee se, niin olet kiltti.

AKSEL Olkoon menneeksi.-No, anna kuulla. Mitä pikku pulmunen aikoi minulta pyytää?

SYLVI Niin, Aksel, se oli vaan sitä, että sinä jättäisit kaikki työsi yhdeksi viikoksi.

AKSEL Mutta rakkahin Sylvi!

SYLVI Yhdeksi ainoaksi viikoksi, Aksel!

AKSEL No, mutta ole toki järkevä, hyvä lapsi. Enhän minä voi laiminlyödä virkaani.

SYLVI Joku toinen voisi hoitaa sitä sen aikaa.

AKSEL Mitä sanot,-ei, sinä olet tosiaankin kovin lapsellinen, Sylvi kulta. Minun pitäisi yks' kaksi jättää kaikki tyyni ja istua kädet ristissä-tehdäkseni pikku vaimolleni mieliksi. Ei, se ei käy päinsä, lapseni.

SYLVI Menethän sinä usein metsästäämään, esimerkiksi, ja viivyt siellä päiväkausia.

AKSEL No niin, sehän on ihan toista, tiedämmä. Enkähän minä kovin usein ole sielläkään ollut.

SYLVI Sinä et siis aijo pysyä sanassasi?

AKSEL Maltapas-jos sovittelisimme muulla tavalla vai mitä arvelet? Ensi kesänä voisin ehkä ottaa virkavapautta viikoksi tai pariksi.

SYLVI (nyreissään). Kesään on niin pitkä aika.

AKSEL Mutta, rakas pikku Sylvi, minkätähden minun sitten pitäisi heittää työni?

SYLVI Kyllähän sinä sen tiedät. Siksi että minulla on niin ikävä olla yksin, kun sinä alituisesti joko olet ulkona taikka istut kirjoituspöytäsi ääressä.

AKSEL Entä kun me nyt keksisimme jotain oikein hauskaa pikku kissimirrille, suostuisitko sitten siirtämään tuon laiskuriviikon ensi kesään?

SYLVI Niin no-ehkäpä. Jos sinä tosiaankin keksit jotain erinomaisen hauskaa.

AKSEL Annapas kun ajattelen-. Kuules nyt. Minä menen kirjakauppaan ja etsin sinulle sieltä jonkun hyvin huvittavan kirjan.

SYLVI Ush-ei! Minä olen ihan kyllästynyt kirjoihin.

AKSEL Joitakuita uusia soitto-kappaleita sitten?

SYLVI En minä välitä soitostakaan.

AKSEL Nytpä minä tiedän. Sinä lähetät kutsumaan vieraita.

SYLVI Niin-mutta ketä?

AKSEL Ketä vaan itse tahdot. Anni Vidgreniä, esimerkiksi.

SYLVI Huh-häntä! Joka on ikävin olento koko tässä maailmassa. (Jäljittelee.) *Minä* en hyväksy semmoista, sillä *minusta* se ei ole sopivata, *minä* teen aina omien periaatteideni mukaan.-Ei, kiitoksia, pysyköön Anni Vidgren täältä seitsemän peninkulman päässä.

SYLVI Hän taas on niin kauhean tyhmä. Hyväluontoinen, mutta tyhmä. Ei kelpaa.

AKSEL Mutta Karin Löfberg sitten?

SYLVI Hän-paras! Joka on niin koketti ja inhoittava, että häntä tuskin viitsii katsoa. Ei, häntä minä toki suvaitsen kaikkian vähimmän.

AKSEL No, sano sitten itse.

SYLVI Kyllä minä tiedän yhden, josta pidän enemmän kuin kestään muusta. Mutta se on eräs herra.

AKSEL Herra-?

SYLVI Viktor Hoving, arkkitehti. Kyllä sinä hänet tunnet.

AKSEL Enpä oikein. Hän kun vasta nykyjään on tullut paikkakunnalle. Mutta olen minä hänet nähnyt yhtä kaikki.

SYLVI Se kelvoton kapine ei vielääkään ole käynyt täällä. Ja me kun olimme niin hirveän hyviä ystäviä lapsina.

AKSEL Olettehan te hyviä ystäviä hänen sisarensa, Almankin kanssa.

SYLVI Ooja, mukiin menee. Kauhean hurskas ja siveellinen,-mutta hän on kumminkin Viktorin sisar, ja minä pidän hänestä aika paljon.

AKSEL No, mitäs muuta. Sinä kutsut heitä telefoonilla tänne molempia.

SYLVI Nytkö heti?

AKSEL Miten vaan tahdot.

SYLVI Mutta jos me sitten häiritsemme sinua?

AKSEL Ei hätää mitään. Kohtahan kello on yksitoista. Minun täytyy tuossa paikassa mennä virastoon.

SYLVI Se on totta, se! Kuinka sinä kumminkin olet kiltti, holhooja-setä. Nyt saat kernaasti lykätä laiskuri-viikkosi ensi kesään. (juoksee telefonin luo.)

AKSEL Kiitoksia! (Kumartuu kirjoittamaan.)

SYLVI (soittaa). Olkaa hyvä ja yhdistäkää Hovingin kanssa. Kiitos! (Soittaa taas.) Onko se Alma?–Hyvä. Arvaatko, kuka minä olen?–Vai niin, vai tunsit sinä heti äänestä. Kuule, Alma hyvä, onko veljesi kotona?–Mitäkö minä hänestä? Niin, minä aijoin pyytää teitä molempia tänne, kun minulla on niin ikävä.–Mitä sanot?–Kyllä, kyllä Aksel on kotona, mutta hän istuu ja kirjoittaa. Ei hänellä ole aikaa minun kanssani. Ja kohta hän menee pois. Ota työtä mukaasi, muuten sinä et varmaankaan malta viipyä. Mitä?–Etkö jouda vielä? Miks’et?–Vai niin.–Vai pitää sinun kirjoittaa kirjeitä? Entäs Viktor?–Ei, mutta–mitä ihmettä, nukkuu vielä! Se laiskajaakko. Aja hänet ylös heti paikalla ja käske tänne.

AKSEL Mutta lopeta nyt jo, rakas Sylvi. Minä en voi pitää ajatuksiani koossa.

SYLVI Silmänräpäys vaan, Aksel. Minä vähän kiusaan häntä ensin.–Hyvää huomenta, unikeko. Tiedätkös, mitä kello on? Nyt nukuit ohi aamiaisen, poloinen. Vai luuletko saavasi ruokaa vielä? Eikös mitä–Alma ei anna leivän muruakaan.--Mitä? Kaksi tuntia? Kyllä kai! Sitä ei usko kukaan ihminen. Vai näit unta? Mitä sitten? Kerropas.

AKSEL Minun on ihan mahdoton kirjoittaa.

SYLVI Ole vaiti, sinä siellä!--Ei, mutta sehän oli hassua.--Entä sitten? Eikö mitään muuta?–Mitähän se merkitsee?--Niin, jotakin hyvin, hyvin kummallista, niin minäkin luulen.

AKSEL Ettekö te koskaan saa kylliksenne tuosta löörpöttelemisestä? Nyt olen kahdesti kirjoittanut päin honkaan teidän tähtenne.

SYLVI Ush, mikä jöröjaakko sinä olet. Kuule, Viktor, meidän täytyy lopettaa. Herra puoliskoni kirjoittaa päin honkaan meidän tähtemme. Tulethan sinä sitten tänne? Ihan tuossa tuokiossa?–Äsh, jätä sinä Alma sinne kirjoittamaan kirjeitään niin kauvaksi.–Ja ala joutua. Elä viivyttele. Hyvästi, hyvästi. (Soittaa.) Ajattelepas, Aksel, hän oli nähnyt unta–

AKSEL Minä vähät hänen unistaan.

SYLVI (järjestelee huonetta). Hyi, kuinka sinä olet epäkohtelias. Ethän sinä siitä pahene, vaikka kuuntelisitkin. Hän oli nähnyt unta, että me leikimme yhdessä sokkosilla, hän ja minä, jota me muuten teimmekin alituisesti, kun olimme lapsia. Mutta että hänen juuri nyt piti uneksia sitä, nyt, vähää ennen kuin heräsi. Eikö se ollut omituista?

AKSEL Hyvin omituista.

SYLVI Se tulee käymään toteen hyvin pian. Jos se muuten ollenkaan käy toteen. Vai mitä sinä arvelet, Aksel?

AKSEL (kokoo paperinsa). En osaa sanoa. En ole oikein perehtynyt niihin asioihin.

SYLVI Joko sinä nyt menet, Aksel?

AKSEL Täytyy.

SYLVI Sinä taidat olla vähän pahalla päällä, vai kuinka? Juuri kun minä rupean hiukan virkistymään.

AKSEL (kietoo kätensä hänen vyötäisilleen). Ei, pikku kissimirrini, en minä ole pahalla päällä. Päinvastoin minä kernaasti suon sinulle hauskan aamupäivän.

SYLVI Niin, sitähän minä aina olen sanonut! Sinä olet sittenkin kaikkein paras, oivallisin holhooja-setä, mitä ajatella saattaa. Ja tiedätkös mitä? Nyt saat varsin hyvin viipyä poissa vaikka koko päivän, jos tahdot.

AKSEL Vai niin? Sinä et siis kaipaisi minua?

SYLVI En vähääkään. Minä pitäisin heidät siinä tapauksessa täällä päivällisillä.

AKSEL Totta tosiaan! Vai sen verran sinä minusta välitätkin? Sitäpä en olisi uskonut.

SYLVI Hyvä, rakas holhooja-setä, enhän minä sitä tarkoittanut. Anna kaikin mokomin anteeksi. Suutuitko sinä minuun, mitä?

AKSEL Ei, pikku pulmunen, ole huoleti. En minä turhista suutu. Hyvästi nyt niin kauvaksi. Kyllä minä kuitenkin tulen kotiin päivälliselle.

SYLVI Niin, tee se. Hyvästi, hyvästi!

AKSEL (etehisestä). Etkö sinä tulekaan saattamaan minua portaille niinkuin tavallisesti?

SYLVI (puuhailee ympäri huonetta). Ei, tiedätkös, nyt minä en jouda. Täytyy vähän siistiä ja järjestää, ne saattavat olla täällä tuossa paikassa.

AKSEL Hyvästi sitten! (Menee etehisestä oikealle.)

SYLVI Hyvästi, holhooja-setä! (Hyräilee, menee kirjoituspöydän luo, järjestää kirjoja ja paperia. Avaa pöytälaatikon. Saa käsiinsä strykniinilaatikon ja lakkaa äkkiä hyräilemästä. Ottaa yhden kapselin ja katselee sitä kauvan, vie sen suuhunsa, panee sitten nopeasti pois, heittää laatikon paikoilleen ja työntää pöytälaatikon kiinni. Sitten hän taas hyräilee, järjestää vielä jotakin pöydällä, kävelee ympäri huonetta ja pysähtyy viimein peilin eteen, nauraa kuvalleen, vehkeilee, kumartaa ja viittailee käsillään.)

VIKTOR (tulee oikealta etehiseen).

SYLVI (säpsähtää). Taivas, kuinka sinä säikytit minua!

VIKTOR Elä? Minähän tulín niin hiljaa.

SYLVI Siksipä juuri. Näitkö, mitä minä tein?

VIKTOR En, pahaksi onneksi.

SYLVI Sepä toki hyvä.–Käy sisään nyt, ja ole tervetullut!

VIKTOR Kiitos! Mutta saako tietää, mitä sinä sitten teit? Tulín uteliaaksi.

SYLVI. Ahaa,–luuletko minua niin tyhmäksi, että sanon?

VIKTOR Sano pois! Minä pyydän niin kauniisti.

SYLVI Kuinka kauniisti?

VIKTOR Pitääkö minun langeta polvilleni?

SYLVI Hyi, ei! Se ei olisi ollenkaan sinun tapaistasi. Niin et tehnyt ennenkään.

VIKTOR Eipä minun ennen tarvinnutkaan pyytää mitään kahta kertaa.

SYLVI Etkä tarvitse nytkään. Istuhan ensin, tuonne keinutuoliin, tai mihin tahdot, niin minä heti paikalla-

SYLVI Maltahan nyt,-pitää minunkin saada istua. (Istuu lattialle.)

VIKTOR Mitä maailmassa? Yhäkö sinulla vielä on vanhat tapasi?

SYLVI Niinkuin näet.

VIKTOR Vaikka jo olet aikaihminen?

SYLVI Aikaihminen? Kapas tätä,-kahdeksantoista vuotias vasta!

VIKTOR Mutta rouva kumminkin.

SYLVI Niin, en minä siltä ole sen vanhempi. Ja kun minua nyt kerran huvittaa, niin-

VIKTOR Kernaasti minun puolestani. Mutta annapas jo vihdoinkin kuulla tuo salaisuus.

SYLVI Salaisuus ei ollut sen suurempi, kuin että minä leikin kuvani kanssa peilin ääressä äsken, kun tulit sisään.

VIKTOR Vahinko, ett'en sattunut näkemään. Jos olisin sen tiennyt, niin olisin hiipinyt etehiseen ihan hiljaa.

SYLVI (hyppää ylös). Ah, kuinka minä olen tyhmä. Tahdotko tupakkaa, mitä?

VIKTOR Jos suvaitset?

SYLVI Kyllä, kyllä minä suvaitsen. (Tuo papyrosseja ja tulitikkuja kirjoituspöydältä.) Ole niin hyvä! Ei, anna minun sytyttää. Kas noin.- Ja nyt pidämme oikein hauskaa. Yhtä hauskaa kuin ennen aikaan, kuusi vuotta takaperin. Muistatko?

VIKTOR Tottahan nyt.

SYLVI Kun leikimme sokkosilla välistä koko päivän.
Jestapoo, kuinka meillä saattoi olla hauska!

VIKTOR Olihan niitä muitakin leikkiä. Viides pyörä
vaunun alla, vedä verkkaa, ja mitä ne kaikki lienevät olleet.

SYLVI Ja pallosilla ja muorinpataa ja piilosilla. Tuskinpa
vaan muilla lapsilla olikaan niin hauskaa kuin meillä.

VIKTOR Varsinkin pyhinä ja lupapäivinä.

SYLVI Entäs loma-aikoina sitten?

VIKTOR Niin, loma-aikoina!

SYLVI Mutta sitten sinä matkustit pois ja kaikki sai
surkean lopun. Mikä lieneekin pistänyt vanhempiesi
päähän-mennä ja muuttaa Viipuriin juuri silloin!

VIKTOR Isä sai siellä paremman paikan joksikin aikaa. Ja
minun taas täytyi mennä polyteknikoon.

SYLVI Et usko, kuinka minulla oli ikävä ensimmältä.
Sinua minä varsinkin kaipasinkin; tiedätkös, minä olin pitkät
ajat ihan kuin kipeä.

VIKTOR Oho,-oikeinko totta?

SYLVI Luulin jo, ett'en koskaan voisi sinua unhottaa.

VIKTOR Mutta sen kumminkin teit, Sylvi?

SYLVI Niin, sitten vihdoinkin ja viimein, vuosikausien
perästä. Ei, en minä silloinkaan unhottanut sinua, mutta
sitten tuli niin paljon muita huolia. Vanhempani kuolivat-

VIKTOR Niin, Sylvi raukka, minä muistan sen.

SYLVI Isä ja äiti kuolivat melkein yht'aikaa. Minä jäin
ihan yksin maailmaan ja tunsin itseni niin sanomattoman
turvattomaksi. Ne olivat surullisia aikoja, sen saat uskoa.

VIKTOR Kuinka sinä, pikkuinen, jaksoit ne kestää?

SYLVI Minä sain Akselin holhoojakseni ja hän oli minulle
kovasti hyvä,-aivan kuin toinen isä. Hän otti minut sitten
elämän ijäksi huostaansa.

VIKTOR Miehesi mahtaa olla sinua paljon vanhempi?

SYLVI Kahdeksantoista vuotta. Senpätähden hän onkin kauhean viisas ja järkevä. Mutta kuule nyt, Viktor, miks'et sinä koskaan kirjoittanut minulle, vaikka lupasit niin varmaan?

VIKTOR Niin, tiedätkös, eihän minulta tullut kirjoitetuksi. Kyllä minä aina ajattelin,–silloinkin, kun kuulin vanhempiesi kuolemasta, mutta siihen se vaan jäi.

SYLVI Kelvoton! Et suinkaan sinä koskaan ikävöinytkään minua?

VIKTOR Ikävöin kyllä, välistä. Mutta minä tulin outoon paikkaan, näetkös, sain uusia toveria ja niin pois päin–

SYLVI Etkä silloin enää huolinut muistella vanhoja. Minä raukka kuljin täällä sillä aikaa ja ajattelin sinua niin uskollisesti.

VIKTOR Vai teit sinä niin, Sylvi?

SYLVI Ihan totta. Sinähän olit minun paras ystäväni. Mutta sinä et varmaan ole koskaan pitänyt niin paljon minusta kuin minä sinusta.

VIKTOR Kyllä, tiedätkös, kyllä minä kummiakin pidin sinusta.

SYLVI Ei, elä koeta pettää minua. Sinä olit niin kylmä minua kohtaan viimeinkin, kun tavattiin Löfbergissä. Puhuit kokoillan vaan Karin Löfbergin kanssa etkä ollut minua näkevinäsikään.

VIKTOR Kuinka saatat sanoa.–Tervehdinhän minä sinua ja–

SYLVI Hädin tuskin. Hirveällä kiireellä riensit heti takaisin Karin kaunottaren luo.

VIKTOR Rakas Sylvi kulta, minähän olin enemmän tuttu hänen kanssaan, me kun tapasimme toisiamme niin usein viime aikoina Helsingissä. Mutta sinua en ollut nähnyt kuuteen, seitsemään vuoteen. Olihan ihan luonnollista, että tunsin itseni vähän vieraaksi ja että olin hiukan hämilläni ensi alussa. Muistin sinut pienenä tyttönä lyhyissä